

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1890.

ΑΡΙΘ. 268

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. Ι.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ΕΦΗΜΕΡΙΝ, κλήν τών τακτικών
ἀνετακομητιών, στέλλεται ή Εφημερίς
των Παιδων ή άνευ προκληρωμής.

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΣΥΚΗΣ.

(Διά τήν «Εφημ. των Παιδων.»)

Ποιός άλλος τόσον μέγας,
Και τόσον θαυμαστός,
Ός ή Θεός ή μόνος,
Ό πάντοτε πιστός;

Ποιός άλλος έχει κάμει
Τά τόσον θαυμαστά
Μεγάλα έργα, δσου
Ό κόσμος παριστά;

Ή ποιός σοφός και μέγας,
Ή απ' άλλους τοūs γιατρούς,
Ήνίστασε ποτέ του
Κανέν' απ' τοūs νεκρούς;

Κάνεις άπ' τό Θεό μας,
Κάνεις άπό Αυτόν;
Κι' άς λέγουν άλλοι ότι
Ή υπάρχουν έκάτον.

Αυτός λοιπόν ή μόνος
Πάνσοφος Ιατρός,
Ό μόνος έπιστήμων,
Ό μόνος ισχυρός.

Αυτός τό κάθε χόρτο
Πού βγαίνει εις τή γή,
Προστάζει να γιατρευή
Και μια κακή πληγή.

Και τής συκής τό φύλλο
Παράγει γιατρικό,
Διά πληγάς και πόνοους
Πολύ μαλλακτικό.

Και ή Γραφή μας λέγει,
Ότι καρποί συκής,
Πού είνε σαν τό μέλι
Ήραίοι και γλυκύς.

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΣΥΚΗΣ.

Γιατρεύου κάθε μια
Πληγή δδονηρά,
Και τά κεντήματά της
Γλυκαίνου τό σφοδρά.

Κι' ό Έξελίας, όταν
Είς θάνατο περνά
Ήλησίασε, και άλλος
Ήτον νόμισαν νεκρό,

Ό Ησαίας τότε
Τού ειπε παρευός:
«Αν θέλεις, Έξελία,
Νά μου θεραπευθής;

« Κατάπλασμά από σύκα
Ή Νά βάλης στή πληγή;
« Καί του κακού βεβαίως
« Θά' της άπαλλαγής;»

Κι' άμέσως Ήραπευθή
Διότ' ή συμβουλή
του Ήσαίου ήτο
Παρά Θεού, καλή.

Τά σύκα, λοιπόν, είνε
Πολύ μαλλακτικά.
Και θεραπεύου πάθη
Άρχαία και κακά.

Και ή Γραφή μας είνε
Πολύ διδακτική,
Διότι 'μας διδάσκει
Κι' άλλην γιατρική.

Όμοίως, φίλοι παίδες,
Κ' ή γνώσις του Θεού
Τάς νόσους θεραπεύει
Του ανθρωπίνου νού,

Τής πονηράς ψυχής μας,
Όπου ή Σατανάς
Παντοεισπρόπως σπείρει
Σπόρους διαφθοράς.

"Αχ! πότε λοιπόν, πότε
Οί άνθρωποι αυτοί
Θά λάβουνε τή γνάσι
Τοῦ Πλάστου τή σκεπή;

◀♦▶

Πότε θά ἀθανάτωσι
Τοῦ νοῦ τήν ἀρωσσιά ;
Καί τῆς ψυχῆς τή λέπρα
Καί τήν ἀπελπισιά ;

◀♦▶

Παιδιά μου, σεις ποῦ εἶσθε
Στοῦ βίου τήν ἀρχήν
Ποῦ ἔχετε ἀκόμη
Ἄθωαν τήν ψυχὴν,

◀♦▶

Μὴ λησμονεῖτε δεῖ
Ἰολόκληρος ἡ γῆ,
Καί διην ἂν τήν δώστε
Δέν σώζει μιά ψυχῆ.

◀♦▶

Ζητεῖτε δὲ μὲ πιστῶν
Βοήθει' ἀπ' τὸν Χριστὸν
Καί αὐτὸ; δὲ σῶς φυλάτῃ
Σπῶν δρόμον τὸν καλόν.

◀♦▶

Αὐτὸς τυροὺς φωτίζει,
Γιατρεῖ τοὺς κωφοὺς;
Αὐτὸς τοὺς ἀνοήτους
Ἐργάζεται σοφοὺς.

*Ἐκ Πειραιῶ.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ:

ΜΥΡΤΙΣ

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

— Πῶς; ἡ ἀδελφὴ σου εἶναι δούλη Ῥωμαίων
καὶ σὺ δὲν ἤξεύρεις;

— Ὅχι, τί;

— Ἐλθέ νὰ ἴδῃς, εἶπεν ὁ γέρον μετ' ἄλλον μυστηριώδη. Ὁ Κλεομένης τὸν ἠκολούθησεν ἐπὶ
τινα βήματα, ἕως οὗτου ἔφθασαν εἰς τὴν καμπὴν
τῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖ φρικτὸν θέαμα παρουσιάσθη εἰς
τὰ ὄμματά του. Πέντε σταυροὶ ἦσαν ἐμπεπηγ-
μένοι εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκρέμαντο ἄν-
θρωποι, οἱ μὲν νεκροί, οἱ δὲ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ
θανάτου. Ὁ Κλεομένης, οὐδέποτε ἄλλοτε ἰδὼν
τοιούτον θέαμα, ἐξέβαλε κραυγὴν φρίκης καὶ ἐκά-
λυψε τοὺς ὀφθαλμούς μετὰ τὰς χεῖρας. Κατ' ἐκεί-
νων τὴν στιγμὴν συνοδεία ξένων τινων, πορευο-
μένην πρὸς τὴν πόλιν, ἐστάθη ἐκεῖ πρὸς στιγμὴν,
καὶ οἱ ὁδοιπόροι ἠρώτησαν τὸν γέροντα, ἐπὶ τίνι
κατηγοροῦντο οἱ ἐσταυρωμένοι οὗτοι.

— Εἶναι δούλοι, ἀπήτησεν ὁ γέρον.

— Ναί, ἀλλὰ τί κακούργημα ἔπραξαν;

Ὁ γέρον ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του. « Ἐμπορεῖ

νὰ ἔπραξαν κακούργημα, ἀλλὰ ἔμπορεῖ καὶ ἀ-
πλῶς νὰ δυσηρίστησαν τοὺς κυρίους των—ποῖος
ἤξευρε; Εὐκόλον εἶναι νὰ σταυρωθῇ ἓνας δούλος!»

— Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ φημισμένος πολιτισμὸς
τῆς Ῥώμης! εἶπεν εἰς τῶν ξένων μετ' ἀγανάκτησιν.
Αὐτὴν τὴν Ῥώμην ἡμεῖς, οἵτινες κατοικοῦμεν
μακρὰν, τὴν ἐνομιζάμεν κατοικίαν τῶν μακάρων
θεῶν καὶ ἤλθομεν νὰ τὴν ἴδωμεν· ἀλλὰ τοιαῦτα
φρικαλῆα πράγματα, μὰ τὸν Δία, οὔτε διὰ τὸν
Τάρταρον ἀρροῦζουσι!

Ὁ γέρον δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἡ συνοδεία ἐξηκο-
λούθησε τὴν πορείαν της.

— Ἀλλὰ βεβαίως μίαν γυναῖκα ἢ μίαν κόρην
δὲν θά τὴν μεταχειρίζοντο τοιουτοτρόπως, εἶπεν
ὁ Κλεομένης, μείνας μόνος μετ' ὁ γέροντα δούλου.

— Ἄ, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, κανεὶς δὲν
ἤξευρε τί ἔμπορεῖ νὰ γείνη τὴν σήμερον ἐδῶ εἰς
τὴν Ῥώμην. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲν εἶναι πλέον ἥρωες
ἢ ἡμίθεοι—δὲν εἶναι οὔτε ἄνθρωποι! Ἐγκατέ-
λειψαν τὴν θρησκείαν των καὶ τρέχουσι κατόπιν
ξένων θεῶν—ἔγεινε μόδα πλέον νὰ προσκυνοῦν,
τὴν Ἰσιν τῶν Αἰγυπτίων. Καὶ ποῖος ἤξευρε
ἐὰν μεθαύριον δὲν θά ἀκολουθήσουσι τοὺς ἀθλίους
ἐκείνους τοὺς Ναζωραίους λεγομένους!

— Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ;

— Ἦκουσα ὅτι εἶναι ἀρεσῆς τῶν Ἰουδαίων,
τούλάχιστον τῶν Ἰουδαίων τὸν Θεὸν προσκυνοῦν
καὶ ἓνας, ὅστις λέγει ὅτι εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπὸ
αὐτὸν τὸν Θεόν, εὐρίσκεται τώρα ἐδῶ εἰς τὴν
φυλακὴν.

— Μήπως λέγεται Παῦλος; ἠρώτησεν ὁ Κλεο-
μένης μετ' ἐπιέργειαν.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ ἤθελα νὰ τὸν εὕρισκα,
διότι λέγουσι ὅτι αὐτὴ ἡ θρησκεία εἶναι καὶ διὰ
τοὺς δούλους.

— Καὶ ἐγὼ εἶδα δούλους νὰ ἐμβοῦν εἰς τὴν
οἰκίαν, ὅπου κρατεῖται αὐτὸς ὁ Παῦλος, εἶπεν ὁ
Κλεομένης, ἐπίσης δὲ εἶδα καὶ ἐμπόρους καὶ εὐ-
γενεῖς κυρίας.

— Ἐγὼ μίαν ὄραν εὐκαιρον τώρα, εἶπεν ὁ γέρον
μετ' ὁδηγίαις εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ ἴδω καὶ
ἐγὼ ὅποια εἶναι αὐτὴ ἡ θρησκεία διὰ τοὺς δούλους;

Ὁ Κλεομένης συγκατένευσε νὰ ὁδηγήσῃ τὸν
γέροντα· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἐζήτηε μίαν κατά-
λληλον εὐκαιρίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ
μυστηριώδους ἐκείνου Ἰουδαίου δεσμώτου.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, τὸ φορεῖον τῆς κυρίας εἶ-
χεν ἤδη ἀναχωρήσει, ὥστε ὁ Κλεομένης δὲν ἠ-
δυνήθη νὰ τῆς εἴπῃ τὴν ἐκβασιν τῆς ἀποστολῆς
του. Καθὼς δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας,
ἔψυθιρε μαγικὸν τι βῆτρον ὡς φυλακτῆριον κατὰ
παντὸς γοήτρου, τὸ ὅποιον τυχὸν ἤθελε κακοβοῦ-

λως θέσει εἰς ἐνέργειαν κατ' αὐτοῦ ὁ Ἰουδαῖος! Καί με ὀλίγον τινα φόβον ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ ἄτρίου, ὅπου εἶδε τὸν Παῦλον, τὸν γηραιὸν δεσμώτην, δεδαιμένον μὲ ἄλυσον πρὸς ἕνα ῥωμαλεὸν στρατιώτην. Ὁ Κλεομένης ἐστάθη μίαν στιγμήν καὶ ἐσκέφθη νὰ ἀποσυρθῆ· ἀλλ' ὁ στρατιώτης βλέπων τὸν φόβον τοῦ παιδός, ἐμειδίασε, καὶ αὐτὸς ὁ Παῦλος τῷ εἶπε μὲ γλυκεῖαν καὶ σταθερὰν φωνήν· «Μὴ φοβοῦ, τέκνον μου.»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Κλεομένης τὸν ἠτένισε προσεκτικῶς. Τὸ πρόσωπον τοῦ γηραιοῦ Ἰουδαίου ἦτο πελιδνὸν καὶ ἰσχνόν, ἀλλ' εἶχε τι τόσον γλυκὺ καὶ συγχρόνως εὐγενές καὶ μεγαλοπρεπές, ὥστε ἀμέσως εἴλκυσε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ Κλεομένου. Ὁ παῖς ἐσυλλογίσθη πόσον διάφορον ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος τούτου ἀπὸ τὰ κτηνώδη χαρακτηριστικὰ τῶν ἱερέων τοῦ Βάκχου, εἰς τῶν ὁποίων τὰ ὄργια εἶχε παρευρεθῆ. Πόσον ἀσυγκρίτως σεβασμιώτερος ἦτο ὁ ξένος οὗτος, ὅστις τὸν γέροντα δούλον καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἐχαίρειζεν ὡσάν νὰ ἦσαν εὐπατρίδαί· Ῥωμαῖοι!

Παρατήρησεν ὡσαύτως πόσον εὐρύχωρον ἦτο τὸ ἄτριον· ὡς φαίνεται, τὸ περιστύλιον (δηλ. ἡ ἐσωτερικὴ αὐλὴ) καὶ ὁ ἀνδρωνίτης εἶχον συγχωνυθῆ μὲ αὐτό, ὥστε νὰ χωρῆ πολλοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ γέρον δούλος ἦτο καὶ αὐτὸς εἰς ἐκπληξίν δι' ὅσα ἐβλεπεν· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπηύθυνα πρὸς τὸν σεβάσμιον δεσμώτην μίαν ἢ δύο ἐρωτήσεις περὶ τῆς νέας ταύτης θρησκείας, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκεν οὗτος. Ὁ Παῦλος ἀπήντησεν εὐμενῶς καὶ προθύμως· «Ἐγὼ ἦλθον ὡς ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ εἰς πάντα ἄνθρωπον, εἴτε δούλος ἦναι εἴτε ἐλεύθερος, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κηρύττω εἶναι ὠφέλιμον διὰ πάντας — ὅτι δηλ. ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπέθανε δι' αὐτούς.»

— Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι Θεὸς τῶν Ἰουδαίων, εἶπεν ὁ γέρον δούλος.

— Εἶναι καὶ τῶν ἐθνικῶν εἶναι ὁ μόνος ἀληθὴς Θεός, εἰς καὶ μόνος, παντοδύναμος, αἰώνιος, πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν. «Ἐως τώρα ὁ κόσμος περιπατεῖ εἰς τὸ σκότος καὶ δὲν ἐγνώριζεν Αὐτόν· ἀλλὰ τώρα ἦλθε πλέον τὸ φῶς τῆς ἀληθείας!

— Καὶ μὴ θαμβῶναι μάλιστα ὀλίγον, εἶπεν ὁ δούλος, ἀλλ' ἴσως ἀργότερον τὸ συνειθίσω. Ἄλλὰ πρέπει νὰ φύγω τώρα· εἰς ἐμπορέσω, θὰ ἔλθω πάλιν ἄλλην ἡμέραν.

Ὁ Κλεομένης παρέδωκε τὴν ἐπιστολήν τῆς εὐγενοῦς Ῥωμαίας εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγαθοῦ Ἰουδαίου, ὅστις ὑπεσχέθη νὰ τὴν δώσῃ εἰς αὐτήν

ὅταν αὐτὴ τὸν ἐπισκεφθῆ πάλιν· λαβόντας δὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παύλου, οἱ δύο ἐξῆλθον τῆς οἰκίας.

ΚΕΦ. Ζ'.

Ὁ Κλεομένης ἐξῆλθε τῆς οἰκίας πλήρης ἀποριῶν, περὶ τῶν ὅσα εἶχεν ἀκούσει, καὶ ἠρώτησε τὸν γέροντα δούλον τί ἐφρόνει αὐτός.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ πάλιν, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ νὰ μάθω περισσότερα περὶ τῆς νέας ταύτης διδαχῆς. Ἐὰν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐνομιζάμεν φῶς, εἶναι σκότος, — ἀλλὰ ποῖος ἠξεύρει; Ἴσως οὔτε αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι καὶ παιδευμένοι ἄνθρωποι δὲν ἠξεύρουν. Καὶ ὅμως φαίνονται πολλοὶ ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ ζητοῦν, τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς παρέχει ἡ κοινὴ θρησκεία· καὶ τὸ καὶ αὐτὸ τὸ ζητοῦν εἰς τὴν παιδείαν. Τέτοιοι εἶναι καὶ ὁ Βιργίνιος Ροῦφος, ὅστις ὑπῆγε τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάσῃ ἐκεῖ τὴν φιλοσοφίαν.»

Εἰς τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ Κλεομένης ἐσκήρτησε, ἐνθουσιασθεὶς τὴν ἀδελφὴν του, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπὶ ὀλίγην ὥραν λησμονήσει.

— Πῶς πηγαίνει κανεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας; ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν γέροντα ἀπὸ ποῖον δρόμον; Ὁ γέρον τὸν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξίν. «Μήπως σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ; καὶ πῶς θὰ ὑπάγῃς;»

— Παζός, ἀπήντησεν ὁ Κλεομένης.

— Παζός ἦλθες ἀπὸ ἐκεῖ;

— Ὅχι, ἦλθον μὲ πλοῖον, ἀλλὰ δὲν ἔχω τώρα χρήματα, ὥστε πρέπει νὰ ὑπάγω πιζός.

— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ἦκουσα μίαν φοράν, ὅτι μόνον διὰ θαλάσσης πηγαίνει κανεὶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶπεν ὁ γέρον εὐμενῶς, ὡσάν νὰ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν δύσκολον θέσιν τοῦ νεαροῦ του συντρόφου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΣΑΪ ΔΑ 2.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἱεραπόστολός τις εἰς τὴν Ἰνδοστάνην ἐβάπτισεν ἕνα ἐπιστραφεῖντα εἰδωλολάτριν καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ὄνομα Ἰσαΐ Διάς, ὅπερ σημαίνει ὁ πηρεῖτης τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ἰσαΐ Διάς μετὰ ταῦτα ἐγένετο καὶ αὐτὸς δραστήριος κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς του, καὶ ἐπέστη πολλοὺς διωγμοὺς ἐν μέρους αὐ-

των, διότι ἐγκατέλειψε τὴν πατρὶον θρησκείαν.
Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἔκαμνε μίαν περιοδείαν, πορευόμενος ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον κηρύτταν τὸ Εὐαγγέλιον, καθ' ὁδὸν πρὸς τὸ δειλινὸν εἰς τι δάσος τὸν συλλαμβάνοντι ἕξ ἐφιπποὶ λησταί.

— Δὲν ἔχω πολλὰ — μόλις πέντε ἄννας (περίπου 1 δραχμὴν) ἀλλὰ χάρισμά σας!
— Βγάλε τὸ ἐπανωφόριόν σου!
Ἐβγαλε λοιπὸν τὸ ἑπανωφόριόν του καὶ ἔπειτα καὶ ἄλλα ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του, ὥστε

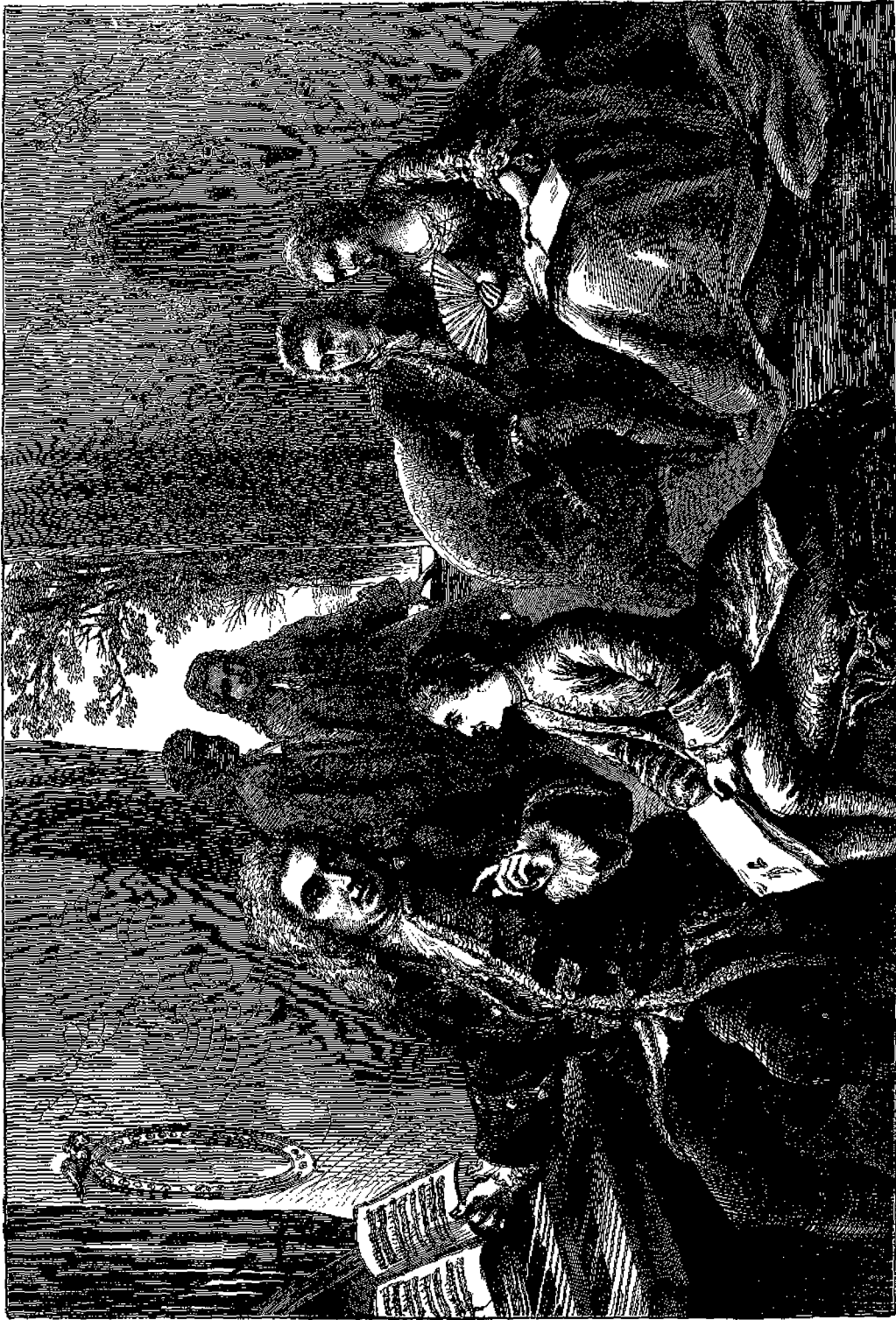
« Τὰ χρήματά σου ! »

— Ποῖος εἶσαι σὺ; τὸν ἐρωτᾷ εἰς ἀποτόμως.
— Εἶμαι παδοῦς (κῆρυξ) ἀπήντησεν οὕτως.
καὶ σεῖς, ἀδελφοί, ποιοὶ εἴσθε;
— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδική σου δουλειά καὶ μὴ μᾶς λέγεις ἀδελφοὺς, διότι εἰμεθα ὅλοι ἐχθροὶ σου! Τὰ χρήματά σου!

ἔμεινε σχεδὸν γυμνός. Ἐνῶ δὲ οἱ λησταὶ ἐπηλάτουν τὸ ἐπανωφόριον, εἶδον ἐν ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχε δώσει πρὸ ἐτῶν εἰς φίλος του ἱεραπόστολος.

— Τί εἶναι αὐτό; ἠρώτησαν ἀμέσως οἱ λησταί.
— Εἶναι εἰδωλόν, τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν εἰς

την Αγγλίαν, εἶπεν ὁ Ἰσάκ Δας, καὶ εἶναι πολὺ συννήσῃς, σοῦ ὁμιλεῖ καὶ σοῦ δίδει καλὰς συμ-

Ὁ Χάινδελ διδάσκων τὸν πρόβλημα Γεώργιον τῆς Ἀγγλίας.

καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἰδικά σας εἰδωλα, τὰ ὁποῖα βουλάς!" Ἐπειτα ἐπρόσθεσεν «Ἀλλὰ τὸ πολι-
σεῖς προσκυνεῖτε, διότι τοῦτο χωρὶς νὰ τὸ προ- μάλισταρον πρᾶγμα ὅπου ἔχω, δὲν τὸ ἤθελα ἀνέμην!»

Οι ληστὰι ἐξεπλάγησαν μὲ τοῦτο, ἀποροῦντες ποῦ τάχα νὰ τὸ εἶχε κρυμμένον.

— Καὶ αὐτὸ λοιπὸν παρῴδασε ἀμέσως!

— Μίαν στιγμὴν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσαὶ Δὰς, καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ ἕνα ἰσραϊτικὸν χριστιανικὸν ὕμνον εἰς τὴν ἐντόπιον διάλεκτον.

Οἱ ληστὰι ἠμφοσίθησαν αὐτὸν ἐν σιωπῇ. Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν ὕμνον, ὁ Ἰσαὶ Δὰς ἤρχισε νὰ τοῖς λέγῃ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Λόγου Αὐτοῦ—ὅτι οὗτος ἦτο ὁ θνητὸς τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς τὸν πολυτιμότεον πάντων, ἀλλὰ καὶ θνητὸς τὸν ὁποῖον εὐχαρίστως θὰ μετέδιδε καὶ εἰς αὐτούς.

Ὅταν ἐτελείωσεν ὁμιλῶν, ὁ ἀρχιεπιστὴς τῷ εἶπεν « Ἀδελφέ, εὗρες τὸ κλειδίον τῶν καρδιῶν μας, καὶ μᾶς ἐνίκησες. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἴδῃς μαζὺ μας.»

Τοῦ ἀπέδωκαν λοιπὸν τὰ ἐνδύματα, τὰ χρήματα καὶ τὸ ὠρολόγιόν του, τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς τὸν ἵππον του, καὶ ὅλοι μαζὺ ἀπῆλθον τροχάδην εἰς χωρίον ἀπέχον περίπου εἴκοσι μίλια, ὅπου, ὡς φαίνεται, ὁ ἀρχιεπιστὴς ἦτο ὁ ξεμινδάρ (δήμαρχος).

Οὗτος λέγει πρὸς τὸν κήρυκα « Ἐδῶ θέλω νὰ μείνῃς ὀλίγον ἢ σὺξυγός μου εἶναι ἀσθενής. Σὺ εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ' ἐμπορεῖς νὰ τὴν ἰατρῶσῃς; »

Ὁ Ἰσαὶ Δὰς εἶχε πρὸ ἐτῶν ἀποκτήσει μερικὰς ἰατρικὰς γνώσεις. Ἀπεκρίθη λοιπὸν « Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ δύναμαι—ἄλλως ὄχι! »

Ἐκαμε λοιπὸν ἐν ἰατρικὸν καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν ἀσθενῆ, προσευχηθεὶς συνάμα ἐνθέρμως ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τὸν Θεόν. Ἡ γυνὴ ταχέως ἀνέλαβεν. Οἱ ληστὰι ἤρχισαν νὰ τὸν ἔχουν εἰς μεγίστην ὑπόληψιν. Προσηλθὸν πρὸς αὐτὸν ὅλοι οἱ πέριξ πάσχοντες, δεκατέσσαρες ἐν ὄλῳ, καὶ καθὼς λέγει ὁ ἴδιος, « διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, εἰς οὐδεμίαν περίστασιν ἀπέτυχα.»

Ἀφοῦ ἐπέρασαν οὕτως εἴκοσιν ἡμέραι, ὁ ξεμινδάρ τοῦ λέγει « Ἔγωγα εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκογένειάν σου. Ἀλλὰ μᾶς εὐεργετήσας ἐδῶ πολὺ ὥστε λάβε αὐτὰς τὰς δύο λίρας ἐκ μέρους ὄλων ἡμῶν.» Ὁ κήρυξ δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὰ χρήματα ταῦτα, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἐπέμειναν. Τότε λοιπὸν τὸν ἐσυώδευσαν μέχρι τῆς κατοικίας του, διάστημα 40 μιλίων, ὅπου τοὺς παρέθηκε καλὸν γεῦμα καὶ τοὺς ἐξαπέστειλε πάλιν ἐν εἰρήνῃ.

Ἡ ἀνωτέρω ἱστορία εἶναι ἀληθὴς, ληφθεῖσα ἐκ τινος βιογραφίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΧΑΝΔΕΛ

Ὁ διάσημος μουσουργὸς Χάνδελ ἢ Χαϊνδελ ἐγεννήθη ἐν Χάλλῃ τῆς Σαξωνίας τὸ 1685. Ὁ πατὴρ του ἦτο ἰδιαιτερός χειρουργὸς ἐνδὸς Σαξωνικοῦ πρίγκηπος ὅτε ὁ Γεώργιος ἐγεννήθη. Τὸ παιδίον, εὐθὺς ὡς ἤρχισε νὰ ἐννοῆ εἶδειε μεγίστην ἐμφυτον κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν, ἀλλ' ὁ πατὴρ του μετ' ὀλίγον τῷ ἀπηγόρευσε νὰ ἀσκήται εἰς τὸν κλάδον τοῦτον. Τότε ὁ παῖς, μετ' τὴν σύμπραξιν τῆς μητρὸς του, κατώρθωσε νὰ κρύψῃ παλαιὸν τι κλειδοκρύβαλον μικρὸν καὶ σχεδὸν ἄφωτον, εἰς τὸ ἀνῳγεον τῆς οἰκίας, καὶ ἐκεῖ ἐγυμνάζετο μόνος του κρυφίως.

Ὅταν ἦτο περίπου 10 ἐτῶν, ὁ δὲ πατὴρ του ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ μικρὸν ταξίδιον εἰς τὴν πλησίον πρωτεύουσαν τοῦ Κράτους διὰ νὰ ἴδῃ τὸν πάτρυνά του πρίγκηπα, ὁ Γεώργιος τὸν παρεκάλεσεν ἐνθέρμως νὰ τὸν πάρῃ μαζὺ του, ἀλλ' ὁ πατὴρ ἠρνήθη. Ἀφοῦ ἐσκεύησε καὶ εἶχε προχωρήσει δύο μίλια, αἴφνης βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς ἀμέλεις τὸν Γεώργιον τρέχοντα ἡσύχως εἰς τὸ πλάγιον τῆς ἀμέλεις. Ὁ πατὴρ θαυμάσας τὴν μεγάλην του ἐπιμονὴν τὸν ἐπῆρε μέσα εἰς τὴν ἀμαξίαν, καὶ οὕτως ἐφθάσαν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ πρίγκηπος. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Γεώργιος ἤκουσε διὰ πρώτην φορὰν τὸ μέγα ὄργανον τῆς ἐκκλησίας τοῦ πρίγκηπος—τόσον δὲ ἐξήφθη ὁ ἐνθουσιασμός του διὰ τὴν μουσικὴν, ὥστε τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατώρθωσε νὰ ἐμῶι κρυφίως μόνος εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἤρχισε νὰ παίζῃ τόσον λαμπρὰ, ὥστε ὁ πρίγκηψ διαβαίνων καὶ ἀκούσας τὴν ἄρμονίαν, κατεθέλησθαι. Ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτοῦ ὁ μικρὸς Γεώργιος τότε ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ τὴν μουσικὴν μετὰ τοὺς καλλιτέρους διδασκάλους, καὶ ἡ ἑκτακτος εὐφυία μουσικὴ του ταχέως διεφημίσθη καθ' ὅλην τὴν περιήρωρον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1703 ὁ Χάνδελ μετέβη εἰς Ἀμβούργον ὅπου συνέγραψεν ἱκανὰ μελοδράματα καὶ ἄλλα μουσικὰ ἔργα, Ἄπο τὸ 1706 ἕως 1710 διέμεινεν ἐν Ἰταλίᾳ ὅπου ὡσαύτως συνέθεσε διάφορα μικρὰ μελοδράματα.

Ἦδη περιφημὸς γενόμενος, ἐνῷ δὲν εἶχεν ἀκόμη 25 ἐτῶν ἡλικίαν, ὁ Χάνδελ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ πρίγκηπος τοῦ Ἀννοβέρου Γεωργίου, ὅστις μετὰ δύο ἔτη ἔγεινε βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας (Γεώργιος Α'), διὰ νὰ γίνῃ ὀργανιστὴς τῆς ἐκκλησίας του.

Καὶ οὕτως ἀποκατεστάθη ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου διήλθεν ὅλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκεῖ ὁ βίος του ἦτο ἀρκετὰ περιπετειώδης. Ἡ μουσικὴ μεγαλοφυΐα καὶ ἡ ἐπιτυχία του τῷ ἀνέστησαν ἐχθροὺς καὶ ἀντιπάλους, οἵτινες πλέον ἢ ἅπαρ τὸν ὑπεκλείσαν διὰ δολίων καὶ ἀδίκων μέσων. Μέχρι τοῦ ἔτους 1741 ἐργάσθη κυρίως εἰς τὴν σύνθεσιν μελοδραμάτων, μετὰ ταῦτα δὲ μᾶς ἐπεδόθη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν σύνθεσιν ὀργανορίων, ἧτοι μουσικῶν παραστάσεων ἔχοντων ὑπόθεσιν περιστατικὸν τι ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον ἐφθάσεν εἰς τὸ ὑψιστον σημειὸν τοῦ μεγαλείου του. Ἰδίως τὸ μακρὸν του δρατῶριον τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὁ Μεσσίας» μουσικὴ ἄνευ παραστάσεως, ἀφετηρίαν ἔχουσα διάφορα χωρὶα τοῦ Ἰσοαὶ ἀφορῶντα τὸν Χριστόν. Τὸ ἔτος 1752 ἡ ἄρσις του ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ καὶ μετ' ὀλίγου

μηνας ἀπετυφλώθη ἔντελως. Ἀλλὰ δὲν ἔπαυσεν ἐπὶ ἑπτὰ ἔλα ἔτη μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο συγγραῖων καὶ συνθέτων μουσικὰ ἔργα, ἔχων πάντοτε ἔννοεῖται καὶ βοηθὸν, ὅστις κατέγραφε τὰ ὑπ' αὐτοῦ συνθετόμενα.

Τέλος τὸ 1759 ὁ μέγας μουσουργὸς ἀπέβησε καὶ ἔταψεν ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ Μητροπόλει Οὐεστμίνστερ.

Ὁ Χάνδελ ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν μέγαν Βεστδὲν ὁ μέγιστος μουσουργὸς τοῦ κόσμου. Συνέγραψε δὲ κατὰ τὸν βίον του ἐν ὄλῳ 50 μελοδράματα, σχεδὸν ὄλα Ἱταλικά, καὶ 28 ὁρατόρια, ἑκτὸς πληθῆος ἄλλων μικροτέρων ἔργων καὶ τεμαχίων.

Ἦ ὀπισθεν εἰκὼν παριστᾶ αὐτὸν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Γεωργίου τοῦ Α'. τῆς Ἀγγλίας, διδάσκοντα τὸν μικρὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, ὅστις ἀργότερον ἐβασίλευσεν ὡς Γεώργιος ὁ Γ'.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων ἐτελεῖτο τὴν 14 τοῦ μηνὸς Ἀβίβ, ὕστερον μετονομασθέντος Νισάν, τοῦτ' ἐστὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἰσημερίαν τῆς ἀνοιξέως. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δὲν ἰδυνήθησαν νὰ ὁμοφωνήσουν περὶ τοῦ πότε νὰ τελεῖται τὸ Χριστιανικὸν Πάσχα. Καὶ αἱ μὲν ἐκκλησῖαι τῆς Δύσεως, ἀκολουθοῦσαι, ὡς ἔλεγον, τὴν παράδοσιν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐτέλουν αὐτὸ τὴν πλησιεστέραν Κυριακὴν εἰς τὴν πανσέληνον τοῦ μηνὸς Νισάν μὴ λαμβάνοντες καθόλου ὑπ' ὄψιν τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ Πάσχα τῶν Ἑβραίων. Αἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκκλησῖαι ἀφ' ἑτέρου, συμφώνως ὡς ἔλεγον πρὸς τὴν διδαχὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου, ἀκολουθοῦν τὸ Ἑβραϊκὸν ἡμερολόγιον, καὶ ὄρισαντες τὴν 14 Νισάν ὡς τὴν ἐπέτειον τῆς Σταυρώσεως, ἐτέλουν τὸ Πάσχα τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ ταύτην, ἀδιάφορον εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος συνέπιπτε.

Βαθμυδὸν ἡ διαφωνία ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου κατήντησε σοβαρά, ἐπειδὴ οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ ἠθελον νὰ μεταβάλουν γνώμην. Ὁ Σεβάσμιος Πολύκαρπος ἐπίσκοπος Σμύρνης, μετέβη εἰς τὴν Ρώμην τὸ ἔτος 158 μ. Χρ. καὶ συνεσκέφθη μὲ τὸν Ἀνίκητον, ἐπίσκοπον ἐκεῖ, περὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ

Τεσσαράκοντα ἔτη μετὰ τοῦτο, ὁ Βίκτωρ, ἐπίσκοπος Ρώμης, εἰς ὃν ἀπετάθησαν μερικοὶ ἐπίσκοποι, διέταξε πολὺ ἀποτόμως τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπισκόπους νὰ συμμορ-

φωθοῦν μὲ τὴν γνώμην τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως. Τοῦτο ὁμῶς ἠρνήθησαν οἱ ἐπίσκοποι νὰ κάμουν· διὸ καὶ ὁ Βίκτωρ διέκοψε πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ διάθημα τοῦτο αὐστηρῶς ἐπεπλήχθη ὑπὸ τοῦ Εἰρηναίου, ἐπισκόπου Λουγδούνου (Λυών). Τότε αἱ διαμαχόμεναι μερίδες συνεφώνησαν νὰ τηρήσουν ἑκάστη τὰς ἑαυτῆς δοξασίας καὶ παραδόσεις ἀνενοχλήτως καὶ νὰ παύσουν αἱ ἀντεγκλήσεις μεταξὺ των. Καὶ οὕτως ἔμεινε τὸ πρᾶγμα μέχρι τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὅστις διέταξε νὰ συζητηθῇ τὸ ζήτημα ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμένης Συνόδου (325 μ. Χ.), ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τέλος μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἀπεφασίσθη νὰ τελεῖται τὸ Χριστιανικὸν Πάσχα τὴν πρώτῃν Κυριακὴν μετὰ τὴν πρώτῃν πανσέληνον μετὰ τὴν 20 Μαρτίου, εἰάν δὲ ἡ πανσέληνος αὕτη συμπίσῃ εἰς ἡμέραν Κυριακὴν, τὸ Πάσχα νὰ τελεῖται μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Οὕτως ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα δύναται νὰ κατέλθῃ μέχρι τῆς 22 Μαρτίου καὶ νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου. Πρὸς εὔρεσιν τοῦ Πάσχα, παραπέμπομεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν εἰς τοὺς πίνακας καὶ κανόνας, τοὺς ἐν σελίδι 14 τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἑφημερίδος τῶν Παίδων τοῦ 1890.

ΤΟ ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ-

(Παινετικὸν εἰδύλλιον).

Τάσος.

Γλυκὸς καὶ τὸ σύρισμα, ἔρ' ὄθνο, καὶ τῆς πύκας,
Γλυκὸ καὶ τὸ τραγοῦδιμα τῆς βρύσας καὶ τῆς λεύκας,
Ἐάν ὁ γλυκὸς τῆς θάλασσης φυσᾷ φρέσκος ἠμπάτης!
Τότε ἐσχῶ τὰ πρόβατα μόνο τὸ λάλημά της,
Τὸ λάλημά της τὸ γλυκὸ νάκου ἄχαριστοῦμαι,
Καὶ σὲ χορτάρι σπρώνωμαι, σὲ πρᾶσινο κυλιῶμαι!
Ἀλλὰ καὶ τὸ τραγοῦδι σου θαρρεῖς πῶς πάει ἴπισω;
Εἶσαι θεὸς τοῦ τραγοῦδιού! καὶ τώρα δὲν βάψω
Νὰ φύγῃς χωρὶς νὰ μοῦ ἔγῃς ἕνα γλυκὸ τραγοῦδι.
Λοιπὸν ἐπαλώσου, ὄθνο μου, σὲ φρέσκο χορταροῦδι,
Ἐπαλώσου! κι' ἀνοιχτάκι ἀρχίησθε τραγοῦδι!

Θάσος.

Τι νὰ σοῦ 'πῶ, ἔρ' Τάσο μου, ἠμπορῶ νὰ τραγοῦδάω,
Ἀλλὰ φλογέρα ἔσάν καὶ σὲ καθέλου δὲν βαρᾶω!
Καλὸ δὲ θάτανε λοιπὸν ἀβγάτες, τὴν φλογέρα
Νὰ βάραιες ἕνα σκοπὸ νὰ βρόνταγες ὡς πέρα;
Λοιπὸν! γιὰ ἔλα! μὴν ἀργῆς! γιὰ ἔσνε τὸ καλὸ!
Γιατὶ ἂν καίτης ὡμορφα, καταίει: καρδαλὸ
Θὰ σοῦ χαρίσω νὰ χαρῆς χαρὰ ἀπ' τὴν καρδιά σου,
Ὅση καὶ ἡ καρδούλα μου βρακεῖ σὲ σφύριμά σου!!

Τάσος.

Τι είπες, Θάνο; τίχασες πώς είναι μεσημέρι,
 Πού βγαίνουν ή Νεράιδες σταγάκητό σερφί;
 Δέν βλέπεις πώς καθούμαστε άπάνω σέ βράκι,
 Όπδχουν ή Νεράιδες άγαπητό κονάκι;
 Άν τραγουδήσης όμως σ' ά καθλου δέν περάζει,
 Για τ'ό τραγούδι, Θάνο μου, ελότεια δέν μοιάζει
 Μι βροντερή φλογέρα
 Πού άντηχεί ως πέρα!
 Κι' άν τραγουδήσης άμορρα—ιδώ σέ τίλω, Θάνο!
 Μικρό κατσίκι ελόκοπρο χάρισμα θά σ'ού κάνω,
 Και φλογερίτζα άμορρη θά νά σ'ού πιλεχίσω
 Νά σ'ού τήν μάθω νά βαρής κάθε σκοπό και ίσο!

Θάνος.

Πάει καλά, ώρ' Τάσο μου, έγώ θά άρχινήσω
 Τήν άμορρη τήν "Ανοιξι νά σ'ού τήν τραγουδήσω.

(Ώμα)

1. Άπό σμυρτηαίς δις κήνη
 Καθένας μας στεφάνι.
 Κι' άπό τριαντάφυλλα,
 Τ' Άπρίλινο σκολίδι,
 Πού ό Θεός μας ίδει,
 Τά 'κατοντάφυλλα!
2. Και μέ χαρ' άς άρχιση
 Νά γλυκοτραγουδήση
 Στήν άμορρ' "Ανοιξι,
 Στά άνθια, 'στά λουλούδια,
 Μι άμορρα τραγούδα,
 Στήν άμορρ' "Ανοιξι!
3. Οι κάμποι πρασίνισαν,
 Τά χόρτα λουλούθισαν,
 "Όλα 'βλαστήσανε!
 Τ'ης κορυφής τ'ό χιόνι
 'Αρχίγησε νά λώνη,
 Τά τζ' μας τήσανε!
4. Στους κάμπους νά βουκάη,
 Και 'στά λειβάδια πάει
 Κάθε κοπάδι μας
 Τήν κάπα μας πετάμε,
 Και λεύθαροι πηδάμα
 Είς τ'ό σπυριάκι μας!
5. Άνθίζει τ'ό θυμάρι
 Και μ' έλη του τή χάρη
 Μυρίζει γύρω μας
 Και δλους μας εύφραίνει,
 Κι' άπό χαρ'ά χορταίνει
 Τ' άμορρο μύρθ μας!
6. «Πουλιά μου κελαόητε
 •Και τόν Θεό μνήητε
 •'Οπού σ'ας έκαμε!
 •'Ρυάκι, τραγουάει
 »Σέν κάμπο 'σάν κυλάτε
 »Γι' αυτόν 'πού τ'έκαμε!
7. «Χρυσή μου πεταλούδα,
 »Τού κάμπου κοπελούδα,
 •'Ω άνιόν πού σφρατίζε,
 »Γι'ά 'πές μου τι θά δώσης
 •'Βυχαριστιά τής τόσης
 •Χαρ'ά πού σούδωκε;

8. «Γι'ά πές μου γι'ά νά τίρω
 •Και 'γώ τ'ό τι θά τίρω,
 •'Γι'ά όσα μουδωκε!»
 Κι' αυτή γλυκοκουνήθη,
 Και μέ χαρ'ά ποκρίθη:
 •'Φτερουγοτίγιαμα!

— Δέν σ'έρρεσε, μι Τάσο μου;

Τάσος.

Επί 'γιά σου, μωρέ Θάνο!!
 Σάλλεται δ'ει σουτατα και κ'εί: πάρα 'άνω!!

Έν Πειραιεύ.

Γ. Σ. ΜΑΚΡΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

— Άγγλος τις και Γάλλος εύκατηίδης ανεχώρησαν εαχά-
 τως έκ Μανιτοβάς τού Καναδά, μέ συνοδείαν, όπως κάμουν
 μίαν έτι απόπειραν νά διεισθώσωι πρός τόν Βόρειον Πόλου.
 Σκοπεύουν νά κάμουν δύο έτη και νά ύπάγουν μακρότερον
 από δλους τούς μέχρι τούδα γεωγράφους. Άρά γε άξίζει τόν
 κίνδυνον και τās καουχίας;

Ήως απέθανον μερικοί βασιλεΐς τής Άγγλίας.
 Γουλιέλμος δ Α', άποθανών από ύπερβολικόν πάχος και
 από μέθη.

Γουλιέλμος δ Β', από βέλος κατά λάθος έκοιτευθέν κατ'
 αυτού έν ώρα κυνηγίου.

Έρρίκος δ Α', από τήν λαιμαργίαν του.

Έρρίκος δ Β', από λύπην διά τήν καουχίαν των τέ-
 κνων του.

Έδουάρδος δ Β', άσπλάγχνως δολοφονηθείς παρά τής
 ιδίας του συζύγου.

Ριχάρδος δ Δεοντόκαρδος, κτυπηθείς έν τή καρδιά υπό
 βέλους.

Έδουάρδος δ Γ', έκ γεροντικου μαρασμου.

Ριχάρδος δ Β', έκ πείνης.

Έρρίκος δ Ε', λέγεται ότι απέθανεν έκ «όδυνηρου καθή-
 ματος προώρης; ήτοι: σαρτίσταιρον; έδολοφονήθη ή έφαρμα-
 κευθή υπό των έγερών του.

Έρρίκος δ ΣΤ', άπίθανν και αυτός μυστηριωδώς έν
 φυλακή.

Έδουάρδος δ Ε', έσπαραγαλίσθη έν τή φυλακή υπό τού
 Θείου του, όστις ήτο ό

Ριχάρδος δ Γ', όστις έρονεύθη έν μάχη.

Έρρίκος δ Ζ', άπίθανεν έκ μαρασμου.

Έρρίκος δ Η', έξ άποστημάτων, ύπερβολικου πάχους και
 ετάφειας νευρικής.

Έδουάρδος δ ΣΤ', έκ προώρου μαρασμου.

Ίακώβος δ Α', έκ μέθης και των συννεπιών τής άκολασίας.

Κάρολος δ Α', έκαρατηρήθη.

Κάρολος δ Β', άπίθανεν αίφνιδίως, έκ άποπληξίας ως
 λέγεται.

Γουλιέλμος δ Γ', έκ φθίσεως και έκ πτώσεως από τού
 έπκου.

Γεώργιος δ Α', έκ μέθης.

Γεώργιος δ Β', έκ διαρρήκτικος τής καρδιάς.

Γεώργιος δ Γ', άπίθανεν όπως έλασε—φρενοβλαθής.

Γεώργιος δ Δ', έκ λαιμαργίας και κολυκοσίας.

Πόσον ζηλευτόν τ'ω όνει τ'ό βασιλικόν στέμμα!

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποίοι των Άγγλων αναφέρονται είς τήν Γραφήν;
2. Ποίος έξ αυτών δέν ιδέχθη προσκύνησιν κατ' ανθρώπου;
3. Τι λέγεται ότι είναι οι Άγγελοι είς τήν Γραφήν;